

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 26.543 van 28 april 2009  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 15 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 13 augustus 2008 waarbij de visumaanvraag van verzoeker wordt geweigerd, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Sinds december 2001 is verzoeker verscheidene malen met een visum kort verblijf naar België gekomen.

Op 6 januari 2006 erkent verzoeker te Edegem een kind van Belgische nationaliteit, geboren op 30 juli 2004.

Op 21 februari 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Verzoeker dient op 26 januari 2007 in België een aanvraag tot vestiging in als vader van een Belgisch kind.

Op 30 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 februari 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 februari 2006 zonder voorwerp verklaard omdat verzoeker intussen het land heeft verlaten en in het buitenland een visumaanvraag heeft ingediend.

Bij arrest nr. 10.208 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 april 2008 wordt het beroep tegen de weigering tot vestiging verworpen.

Op 3 juli 2008 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Kinshasa een visumaanvraag in voor kort verblijf.

Deze visumaanvraag wordt geweigerd en op 16 augustus 2008 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

*“beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG*

*Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd: de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste*

*Doel van de reis onvoldoende duidelijk (aanvullen)*

*Aanvrager heeft in 2006 vestiging gevraagd op basis van vader van Belgisch kind, heeft tevens verklaard dat hij slechts voor korte periodes naar Congo wenst te reizen maar hier in België wil verblijven, geen garantie op een terugkeer naar land van herkomst*

*Geen of onvoldoende en regelmatige inkomsten uit zijn/haar beroepsactiviteiten*

*Slechts 1 storting*

*Geen bewijs hotelreservatie”*

## **2. Over de rechtspleging**

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

## **3. Onderzoek van het beroep**

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij voert tevens aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, machtsoverschrijding, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht, schending van het algemeen rechtsbeginsel dat inhoudt dat de administratieve overheid is gehouden te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak.

Het eerste onderdeel van het middel is gericht tegen volgende motieven: de weigering van de tenlasteneming, het gebrek aan garanties dat verzoeker zal terugkeren naar zijn land van herkomst, het onduidelijk reisdoel, onvoldoende bewijs hotelreservatie.

Verzoeker zet uiteen dat hij als diamantair reeds verscheidene jaren visa voor verschillende binnenkomsten heeft gekregen zodat hij zijn beroepsactiviteiten kan uitoefenen. Dat hij tijdens een verblijf in België een relatie is begonnen en dat daaruit zijn Belgisch kind is geboren. Verzoeker verblijft bij zijn zoon en de moeder van het kind als hij in België is. Omwille van zijn professionele bezigheden is verzoeker verplicht regelmatig terug te keren naar Congo. Naar aanleiding van zijn vestigingsaanvraag heeft hij trouwens meegedeeld regelmatig over en weer te moeten reizen. Verzoeker stelt dat uit zijn dossier duidelijk zijn

reisdoel blijkt en dat zijn beroepsactiviteiten niet in twijfel kunnen worden getrokken. Aan verzoeker werd vroeger steeds een visum toegekend. Zijn dossier nu is identiek aan de vorige, zodat dit geen andere, negatieve beslissing rechtvaardigt.

Het tweede onderdeel van het middel is gericht tegen het motief dat verzoeker geen garantie biedt op een terugkeer naar het land van herkomst omdat hij geen bewijs aanbrengt van regelmatige en voldoende inkomsten, dat de tenlasteneming ontvankelijk is maar wordt geweigerd, dat de garant onvoldoende solvabel is.

Verzoeker stelt dat het argument dat de garant onvoldoende solvabel is, de toets van het onderzoek niet doorstaat en dat verzoeker als diamantair alle bewijzen van zijn inkomsten heeft voorgelegd naar aanleiding van zijn aanvraag. Hij herhaalt dat hem vroeger jarenlang visa werden toegekend, dat hij steeds naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en dat zijn dossier nu niet verschillend is van zijn vroegere aanvragen, zodat een andere beslissing dan de beslissingen die vroeger werden genomen niet te verantwoorden is. Verzoeker besluit dat de beslissing op stereotiepe wijze is gemotiveerd wat de solvabiliteit van verzoeker betreft.

3.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat voldaan is aan de vereiste van de formele motiveringsplicht, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. De vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn visumaanvraag werd geweigerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. De gemachtigde van de minister heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers visumaanvraag diende te worden verworpen. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in het inleidend verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de Verordening 562/2006/EG. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de tenlasteneming van verzoeker ontvankelijk is maar wordt geweigerd, dat het doel van de reis onvoldoende duidelijk is, dat er geen garantie is op een terugkeer naar het land van herkomst, dat er geen of onvoldoende en regelmatige inkomsten uit zijn beroepsactiviteiten zijn: er is slechts 1 storting, en dat er geen bewijs is van een hotelreservatie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel van het enig middel geeft verzoeker voornamelijk een feitenuiteenzetting, waarin hij uitlegt dat niet kan getwijfeld worden aan zijn beroepsactiviteit als diamantair en dat zijn reisdoel bijgevolg zeer duidelijk is, en dat hij tijdens zijn verblijven in België verblijft bij zijn zoon en diens moeder. Deze loutere feitenuiteenzetting over zijn familiale situatie en bijkomende uitleg over zijn beroepsactiviteiten toont evenwel niet aan dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Ook de omstandigheid dat aan verzoeker vroeger reeds verschillende keren een visum werd toegekend, brengt niet de verplichting mee om al de nieuwe aanvragen van verzoeker in te willigen. Verzoeker zegt dat zijn aanvraag identiek is maar staft dit niet met concrete gegevens.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enig middel beweert verzoeker dat het argument dat de garant onvoldoende solvabel is, de toets van het onderzoek niet doorstaat. Verzoeker geeft hierbij echter geen enkele verdere uitleg, zodat deze loutere bewering geen afbreuk kan doen aan het motief dat de tenlasteneming ontvankelijk is maar wordt geweigerd omdat de garant onvoldoende solvabel is om betrokkene ten laste te nemen, rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste.

Betreffende het motief dat verzoeker geen of onvoldoende en regelmatige inkomsten uit zijn beroepsactiviteiten kan voorleggen omdat hij slechts één storting voorlegt, stelt verzoeker dat hij alle bewijzen van zijn inkomsten heeft voorgelegd bij zijn aanvraag. Verzoeker staft deze loutere bewering wederom niet met concrete gegevens, zodat ook aan dit motief geen afbreuk wordt gedaan. Er is evenmin sprake van een stereotiepe motivering.

De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat aan verzoeker vroeger reeds verschillende malen een visum werd toegekend, niet de verplichting meebrengt voor het bestuur om elke nieuwe visumaanvraag positief te beantwoorden.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De beslissing steunt op pertinente, afdoende, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de overige door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen kan evenmin worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig april tweeduizend en negen door:

|                   |                                                    |
|-------------------|----------------------------------------------------|
| mevr. A. DE SMET, | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. M. DENYS,    | griffier.                                          |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. DENYS.**

**A. DE SMET.**